

MAGAS-TÁTRA

2016. július 16-23.

Élménybeszámoló 1.

AZ ELŐKÉSZÜLET:

- április 8. Megírtam az első e-mailt néhány ismerősnek és vártam. Nem is kellett sokáig. Másnap megvolt az első stabil jelentkező.
- április 25. Elküldtem az első túratervet a Száguldás listára is. Pár nap alatt többen is jelentkeztek.
- május 18. Hosszú szünet után újabb jelentkező.
- június 10. Szépen gyűltek a jelentkezők. Már tizenketten lettünk. Vajon hányan maradunk? És mennyi baj volt velük... Mindenki a pontos tervet szeretne volna megtudni. Kénytelen voltam kidolgozni.
- június 11. Ideje volt szállást foglalni. A túraterv pontosítása után a kinézett helyeken akad egy kis fennakadás. A Tarajkán megszűnt a szálló, a Bilík menedékház megtelt. Viszont a Zámkovszky házban még volt szabad hely.
- június 19. Több körös egyeztetés alatt összegyűjtöttem szállás igényeket. Indulhattak a foglalások.
- június 20. Mindkét helyről visszaigazolták, hogy lesz hova mennünk. Már csak a foglalókat kellett átutalni a megadott határidőig.
- június 29. Több módosítás után hatan maradtunk vonattal és a Lajosék négyen autóval. A vonatos csapattal tartottam egy megbeszélést. Jött egy újabb jelentkező, ismét heten lettünk. Minden rendben, megbeszéltük a találkozót az induló vonathoz. Még írtam egy utolsónak gondolt e-mailt a Zámkovszky házba az újabb változásról (ez kb. az ötödik lehetett).
- július. 13. Állítólag esős időt jósoltak, így több jelentkező szeretett volna biztonságos szállást, ha 19-én nem lehet felmenni éjszakára a Nagyszalóki-csúcsra. Nosza, újabb e-mailt írtam, hogy 19-ére még öt főre kérek szállást. Már csak négy hely volt, de ez is elég. Egyébként is ez csak tartalék, mert fent fogunk aludni a hegyen.

A TERV:

július 16. (szombat)

utazás vonattal: Budapest – Kassa – Poprád – Csorba-tó

Csorba-tó (1325m), csomagmegőrző – Magisztrálé – Poprádi-tó – Tengersizem-csúcs alatti menedékház (2250m)

július 17. (vasárnap)

menedékház (2250m) – Tengersizem-csúcs / Rysy (2500m) – Halas-tó / Morskie Oko (1395m) – Tengersizem-csúcs / Rysy (naplemente, telihold, napfelkelte) (2500m) – menedékház (2250m)

július 18. (hétfő)

menedékház (2250m) – Poprádi-tó – Csorba-tó (1325m), csomagmegőrző

Ótátrafüred (990m), csomagmegőrző, közért – Nagyszalóki-csúcs (naplemente, "teliholdas" panoráma, napfelkelte) (1452m)

július 19. (kedd)

Nagyszalóki-csúcs (1452m) – Ótátrafüred (990m), csomagmegőrző, közért

Ótátrafüred (990m) – Tarajka / Hrebienok – Zámkovszky menedékház (1475m)

július 20. (szerda)

Zámkovszky ház (1475m) – Tarajka – Ótátrafüred (990m), busz

Javorina (1000m) – Jávör-völgy – Kis-Nyereg-hágó / Sedialko (2378m) – Téry ház – Zámkovszky ház (1475m)

július 21. (csütörtök)

Zámkovszky ház (1475m) – Téry ház – Vöröstorony-hágó / Priečne sedlo (2353m) – Hosszú-tavi ház / Zbonicka – Nagy-Tarpatak (1350m) – Zámkovszky ház (1475m)

július 22. (péntek)

Zámkovszky ház (1475m) – Nagy-Tarpatak (1350m) – Hosszú-tavi ház / Zbonicka – Rovátka-nyereg / sedlo Prielom (2290m) – katlan (2130m) – Lengyel-nyereg (2200m) – Kis-Viszoka / Vyhoná Vysoka (2429m) – Lengyel-nyereg (2200m) – Sziléziai ház (1670m) – Tarajka / Hrebienok (1285m) – Zámkovszky ház (1475m)

július 23. (szombat)

Zámkovszky ház (1475m) – Rainer kunyhó – Tar-pataki vízesés - alsó vízesés - Tátraerdőfalva (915m) – Lomnic – Tar-pataki vízesés – Rainer kunyhó – Zámkovszky ház, (1475m), csomagok összeszedése – Tarajka – Ótátrafüred (990m)
utazás vonattal: Ótátrafüred – Poprád – Kassa – Budapest

A TÚRA:

július 16. (szombat)

Miután minden szükséges táblázatot és bizonylatot kinyomtattam, megkötöttem a biztosítást, sikerült egy rövid időre vízszintesbe helyezkedni. Az óra hamar csörgött, kelni kellett. Készülődés után indulás. Az utca még csendes, a buszon kevesen vannak. Megérkezem a vonathoz. Ott is kevesen vannak. Sajnos a csapatból is. Ma csak öten tudunk elindulni hét helyett: Bodnár Laci, Bodnár Péter, Anita, Flóra és én. Kata és Jenő elvileg még utánunk fognak jönni. Remélem sikerül. Elhelyezkedünk, a vonat időben indul. Menet közben reggeli és alvás. Kint esik, bent nem. Megérkezünk a határra, a peronokon mindenki esőkabátban vagy ernyővel járkal. Utóbbiak a széllel is küzdenek. Nem baj. Mire megérkezünk biztosan eláll. Tíz perc várakozás után indulunk tovább.

Kassa. Pontosán érkezünk, átszállás a pozsonyi gyorsra. A vonat közepe felé találunk üres helyeket és egy régi kedves ismerőssel is találkozom (még a 2000. évi ezüstjelvényes túravezetői tanfolyamról). Elhelyezkedünk, a vonat indul. Egy és negyed óra múlva kell Poprádra érkezünk. Remélem ez is pontos lesz, mert Poprádon hat percünk lesz átszállásra a Csorba-tó felé, és közben jegyet is kell venni.

Megállunk egy állomáson. Laci kinéz az ablakon és közli, hogy egy VYHOD nevű településen vagyunk. Én semmilyen táblát nem látok. A vonat lassan elindul. Az állomásépület ismerős, a városkép is. Hát persze! Igló! Lehet, hogy megint átnevezték?

Megérkezünk Poprádra. A vonat pontos, irány az ajtó. Amíg Flórával ketten elszaladunk jegyet venni, addig Laciék visszatartják a villamost. Szerencsénk van, a pénztárban alig lézengenek. Máris kezünkben vannak a jegyek és futunk a villamoshoz. Laciék az utolsó ajtónál várnak. Még van egy kis idő, így előre megyünk. Beszállás után rögtön indul.

A Tátra eléggé homályos a párás, esős időben. Ahogy közeledünk, egyre tisztábban látszódik, de az eső nem akar szünni. Sőt, egyre jobban esik. Menet közben ebéd majd átsomagolunk. Mivel csak két napra megyünk a "Tengerszem házba" ("Tengerszem ház" = Hunfalvy-hágó alatti menedékház = Chata pod Rysmi) így a feleslegesnek tűnő csomagokat a Csorba-tónál hagyjuk a villamos végállomásán lévő csomagmegőrzőben. Leszállás után nem sokkal találkozunk Kármán Lajossal is. Ő autóval jött és ide beszéltük meg a találkozót. Sajnos a négy fős csapatából egyedül maradt. Egyeztettük a terveket, útvonalakat, hátha tudunk találkozni egy-két

túrán. Ezen kívül átvállalta a tartalék sátor tárolását, arra az esetre, ha az eső miatt kempingbe kéne mennünk.

A túra eleji hagyományos csoportkép elkészítése után indulunk. Lajos egy darabon elkísér mellette lemegy a csorbai kempingbe. Az eső nemsokára eláll, de ez az állapot csak tíz percig tart. Ahogy a Magisztrálén haladunk a Poprádi-tó felé, visszanézve néha még a felhők között átsütő napsugarat is látni. Az eső ötödszörre is elállt. Most eléggé biztatónak tűnik az idő, bár a hegyek kb. 1800-1900 m magasságtól sűrű felhőben vannak.

Elérjük a Poprádi-tavat, a jelzés a Manguszfalvi-völgyben balra kanyarodva kékre vált. A legenda szerint van itt egy lerakat, ahonnan a "Tengerszem házhoz" lehet felvinni kisebb-nagyobb csomagokat egy teáért cserébe. A lerakat egy ólszerű esőtető alatt lelhető fel az út mellett. A 25-30 kg-os gázpalackot kihagyom. Nézzünk valami kisebbet! Egy szatyor alma és citrom pont megfelelő lesz, úgyis túl könnyű lett a zsákom a csomagmegőrző óta. Rövid pihenő, majd tovább. Nem időzhetünk sokat, mert a kalauzidő szerint még két és negyed óránk van hátra, és az első egy órás szakaszt a nézelődésekkel együtt majd másfél óra alatt tettük meg. Lajos itt visszafordul, maradunk öten. Fenyőerdőben kanyarog az ösvény. A fenyves vége felé megpillantjuk a Tárta-csúcsot. Ugyan erősen a felhőbe vész, de azért kivehető. Laci felidézi a régi cukrászdák egyik kedvelt süteményét: a Tárta-csúcsot (kerek, piskóta alapra "épített" csokoládé bevonatú, kakaókrémes kúp). Nemsokára elérkezünk a Tengerszem-csúcs felé vezető út elágazásához. Az útjelző tábla szerint két óra a menetidő. Nálam most négy óra van. Ezek szerint hatnál korábban nem fogunk felérni. Remélem, még sötétedés előtt ott leszünk. Megkezdjük a nehezebb szakaszt. Itt ketten vagyunk a Lacival, Péter kicsit lemaradt, hogy együtt jöjjön Anitával és Flórával. Először csak enyhén emelkedik - ez a bemelegítő szakasz - majd szerpentinbe vált át. Nagyjából 1700 m magasán lehetünk, amikor ismét elered az eső. A szél ugyan egy kicsit fúj, de az ernyő még tökéletesen megfelel. Legalább nem izzadok meg alatta, mint az esőkabát alatt. Ahogy emelkedtünk, a szél és az eső egyaránt erősödött. 1800-1900 m-es magasságban az erős szél az ernyőmet teljesen összenyomta, majd harmadára zsugorodott az alapterülete az eredetinek. Ez már csak a fejemet takarja. Mivel a nadrágom és a polár felsőm is eléggé vizes lett, eljött az ideje, hogy felvegyem az esőkabátot és esőnadrágot. Hátizsákot le, kipakolás az esőben. Hurrá! Megvannak a keresett ruhadarabok. Visszapakolás és felöltözés, de úgy, hogy közben semmit ne vigyen el a szél. Sikerült, mehetek tovább. Laci közben előre ment. Hamarosan rábukkanok egy szélvédett helyen, ahol szalonna formájában némi energiát vitt be a szervezetébe. Ismét együtt megyünk. A Békás-tavak mellett elhaladva érzük el a legmeredekebb, láncos szakaszokat. Itt már kezdem érezni, hogy rajtam van a hátizsák. A sziklákról folyik a víz, elég csúszósnak néznek ki. A láncokat egy pillanatra sem merem elengedni. Péteréket itt már nem látjuk. Sebaj. Ha felérünk a házba lepakolás után visszamegyünk segíteni. Az út a sziklákon továbbra is meredek marad, kezdem érezni, hogy már 2000 m fölött lehetünk. Többször meg kell állnom pihenni. Eszembe jut Ica a libáival. Lehet, hogy túlvállaltam magam a csomaggal? A felhőben még nem látszik a ház, de a szembe jövők szerint már csak fél óra lehet. Hamarosan meg is érkezünk. Negyed hat. Ez a vártnál jobban sikerült.

Bent éppen felmosnak, az egyik srác magyar: Marci. Barátságosan fogadnak, de kis időre még a türelmünket kérik, hogy befejezhessék a takarítást. Nemsokára végeznek is. Addigra levettük az eső elleni felszereléseinket. Bemegyünk a helyiségbe, lepakolunk, szusszanunk egyet. Átadom a szatyor almát és máris adnák a legenda szerinti teát, de ezt későbbre halasztjuk. Még eszünk pár falatot, hogy legyen erőnk visszamenni Péteréért. Az idő gyorsan telik, már hat óra van. Kilépünk a házból, az eső még mindég esik. Elindulunk és viszonylag hamar találkozunk is. Átvesszük a nagyobb zsákokat, kicsit beszélgetünk és indulunk vissza. Hét óra előtt mindenki a házban van. Átöltözünk, a vizes ruhadarabokat kitergetjük a hatalmas, cserépből épített kályha fölé és köré.

Most jöhet a tea. Pont a magyar srác van a pultnál. Az első ajánlat rumos tea volt, de kaphatok bele egy kicsit erősebbet is: pl. rum helyett Tárta teát (52°). Ezt nem lehet kihagyni, de a Tárta teát inkább külön pohárban kérem. Cserébe a teás csuporot színültig kapom. Nem is olyan rossz dolog az a protekció. Közben kikérjük a vacsorát is. Az előre megrendelt vacsora étlapról választható, csak az elfogyasztott ételek árával kell beleférni a keretbe. Eszünk, teázgatunk. A sima

tea is egészen finom, de a Tatra tea mindenkinek nagyon ízlik. Sokkal jobb, mint a Lipton vagy az Earl Gray.

Közben besötétedett, ideje lenne nyugovóra térni. Azt sejtettem, hogy nem lesz fürdőszoba, de az nem gondoltam, hogy a WC 100 m-re van a háztól nyugatra a hegyoldalban, pedig most már nem ártana meglátogatni. Az első bátor vállalkozó Laci. Kicsit vizesen ér vissza. Erőt veszek magamon és én is nekivágok. A ház szélvédett oldala mellett egy lány guggol. Ő nem akart eljutni a WC-ig. Én persze nem fogok össze-vissza pisilni. Talán félúton járok, amikor nem találok az ösvény folytatását. Visszanézek. A ház fényeit még éppen látom, de engem már biztosan nem látnak. Akkor jó lesz itt. Eléggé elázva érek vissza. Ez már a váltó ruha volt. Szerencse, hogy ma már csak aludni kell, a pizsamám még száraz. Remélem, hogy holnapra minden ruhám megszárad.

A nagy hálóteremben sötét van, többen már alszanak. Nem számít, majd előkeresem a cuccaimat az elemlámpával. Azaz csak keresném, mert teljesen beázott, még csak nem is pislákol. Mára ennyi.

július 17. (vasárnap)

Reggel van. Az eső továbbra is kitartóan esik. Erre azért nem számítottam. Reggeli után megkértem Lacit, hogy hívja fel Katát, mert az én SIM kártyámat letiltották. A mai vonattal kell utánunk jönnie és terv szerint a Halastó (Morskie Oko) felé jön. Laci kitartóan próbál telefonálni és SMS-t küldeni, de térerőnek nyoma sincs. A személyzettől megtudjuk, hogy a házban és közvetlen környékén még jó időben is alig van térerő, ilyen felhős, esős időben pedig nem is érdemes keresni. Legközelebb a Hunfalvi-hágón lesz térerő. Laci előzékenyen odaadja a telefonját és mondja, hogy ő biztosan nem fog kimenni a házból. Viszont megkért, hogy a megírt SMS-ét küldjem el, ha már ügyis felmegyek telefonálni. Felöltözöm.

Biztosan lesz térerő, megbeszélem a találkozó helyét és időpontját, visszajövök a házba és többiekkel együtt fogunk indulni a csúcsra és a Halastóhoz... – gondolta Stirlitz.

Kilépek az ajtón és keresem a hágóra vezető utat. Esőben, felhőben ez majd öt percig tart. A kezdet nem tökéletes. Szép lassan kapaszkodok fel a hegyoldalban. Kb. 10 perc után már érzem a bakancsomban az esővizet. Hát ez nem bírta sokáig.

Már fent vagyok a hágón, süvít a szél, térerő sehol sincs. Gyerünk fel az úton a Tengersizem-csúcs felé! Fölfelé kanyarogva a szél hol szemből, hol jobbról, hol balról, hátulról fúj. Minimum 80 km/h-ás lehet, jó hideg esővel. Úgy érzem, szépen le is borotválja a képemről a szórt. Mindennek megvan a maga előnye. Egy hétig már biztosan nem kell elővennem a pengét. Rövidesen csoda történik: szélárnyékos helyet találok a nyílt hegyoldalban. A térerő a maximumon van, végre tudok telefonálni. Elérem Katát, de ma sem jön. Majd holnap. Meg is beszéljük a találkozót déli tizenkét órára a füredi állomásra. Laci SMS-ét is sikerül elküldeni. Visszafordulhatok. De érdemes? Biztos, hogy senkit sem fogok tudni rábeszélni a csúcstámadásra. Tehát elindulok egyedül. Elvégre idő bőven van. Az elején nincs is gond, de egy idő után az út a hegy bal oldalán folytatódik egy meredek sziklás oldalban. A sziklákon folyik a víz, az út mellett a felhőben azt sem látni tisztán, hogy hova lehet leesni. Inkább visszafordulok.

Alig egy óras lehetett a kis sétám, de úgy átáztam az új esőnadrágomban és esőkabátomban, mintha egész nap úton lettem volna. A házban már rutinszerűen átöltözöm az éppen száraznak vélt váltóruhába, majd teregetés következik. Az eső egyre jobban esik. Persze csak fizikailag, mert egyébként egyre kevésbé esik jól. A Bodnár család nagy része visszahúzódott, valószínűleg beszélgetni, betérek a nagy hálóba és alszom. Kora délután ébredek, velem szemben Laci is éppen ébredezik. Kinézek az ablakon, az eső már nem esik hanem szakad. A távolban, mintha valami közeledne a völgy felől a felhőben. Valami nagy, valami hatalmas. Egy nagy, állatokkal teli bárka... Még biztos álmodom.

Ebéd után újabb kalandtúra következik. El kell jutni WC-re. Magamon hagyom a száraz ruhát. Csak nem fogok elázni ezen a rövid úton esőkabátban és esőnadrágban! De igen. Újabb átöltözés. A házban most elég kevés a vendég. Állítólag dél körül volt egy vidám skót csapat, akik nagyon jól érezték magukat a szakadó esőben is. Nemsokára újabb túrázók érkeznek. Ők is

magyarok. A ház rövid időre magyar többségűvé válik. Majd szlovákok és románok jönnek. De itt az erősítés! Jött egy magyar pár. Mint kiderült eredetileg a Halastó felől akartak jönni a Tengersizem-csúcson keresztül, de az időjárás miatt ezt a lehetőséget törölték. A bakancsuk csillog-villog. Biztosan most fényesítették. Mégsem. Kiöntik a vizet a bakancsokból és száradni a kályha mellé teszik. Ahogy száradnak egyre kevésbé fénylenek.

Lassan a közeledik a vacsora ideje. Megint WC-re kell mennem. Kilépek az ajtón, szakad. Mégsem kell WC-re mennem. Talán később. Vacsorázunk, társasjátékozunk. Péter szabálya szerint mindég az fizeti az italt, aki győz. Így lesznek a győztesekből vesztesek. Pár kör után kártyázni kezdünk. Péter beszervez egy francia csajt, akiről kiderül, hogy magyar... legalábbis származásilag. Lassan befejezzük a játékot.

Most már tényleg ki kell menni. Az eső csendesedett. Legjobb lenne csak fürdőnadrágban kimenni. Pólót le, zoknit le hosszú nadrág helyett rövid nadrág, bakancs helyett strandpapucs. Így csak a rövid nadrágom ázott el, én viszonylag hamar megszáradok.

Állítólag másnap hajnali ötre el fog állni az eső. Már épp ideje. Számításaim szerint reggel hétkor indulnunk kell, hogy időben Füredre érjünk.

július 18. (hétfő)

Az eső tényleg elállt, de a felhő sűrűbb lett mint bármikor idáig volt. Megreggelizünk, összecsomagolunk. Összeszedem a ruhákat a szárítókötelekről. Nem könnyű feladat, mert minden kitergetésnél máshol volt szabad hely. Hét óra után Lacival ketten elindulunk, Péterék kicsit később jönnek utánunk és csak az egy órával későbbi villamost fogják elérni. A csomagmegőrzőből mi fogjuk kivenni a csomagokat, és amíg Füreden várunk rájuk, addig átpakolunk, hogy mihamarabb indulhassunk a Nagyszalóki-csúcsra éjszakázni. Az idő „gyönyörű”, elképzeljük, hogy süt a nap. Jó tempóban ereszkedünk lefelé. Elhagyjuk a láncos szakaszt, a Békás-tavakat. Elérjük a szerpentint. Egyre több túrázó is jön velünk szemben. A szerpentin közepénél, már a felhők alatt, ismét elkezd szemerkélni az eső. Ez egy kicsivel hamarabb jött a tervezettnél. És ez még nem minden. A csomagmegőrző cédulája a Péternél maradt. Ha lesz vétel, azonnal telefonálnunk kell neki, nehogy ott hagyja a csomagokat a Csorba-tónál.

A Manguszfalvi-völgyben a megáradt patakok még sok helyen az úton folynak, de legalább a kiálló sziklákon lépdelve a vízszint fölött maradunk. Megérkezünk a Poprádi-tóhoz. Lemegyünk, ezen az öt percen nem múlhat a villamos. A víz felületét az esőcseppek keltette hullámok borítják. Kicsit hasonló a kép, mint Jiri Menzel filmjében a Szeszélyes nyárban.

Az utat a Magisztrálén folytatjuk, hogy gyorsabban haladjunk. Ahogy távolodunk a magasabb hegyektől, eláll az eső és egy kicsit tisztul az idő. Szemben meglátom Lajost egy túrázó társaságában. Most igyekeznek a Tengersizem-csúcsra, talán kitisztul mire felérnek. Közben az idő gyorsan fogy, sietősre fogjuk a dolgot. Ahogy leérünk a turistaútról az aszfaltra, előre sietek jegyet venni, Lacival a villamosnál fogok találkozni. A terv beválik, simán elérjük a villamost, tizenkettőre Füreden leszünk, addig egy kicsit szárítkozunk.

A megbeszélt időben a megbeszélt helyen vagyunk, de a Kata sehol sincs. Viszont küldött SMS-t: késett a vonata, ezért csak egyre ér fel. Addig ebédelünk, szárítkozunk. Ez utóbbi a hűvös, párás levegőn eléggé lassan megy. A váróterem előtti padokra teregetjük ki a nedves ruhákat. Lacinak olyan érzése támad, mintha barlangászás után lennénk.

Nemsokára egy óra. Megérkezik a villamos előbb a Csorba-tó felől, de a Péterék nincsenek rajta. Poprád felől is jön a villamos és Kata megérkezik.

Erősen nézzük a Nagyszalóki-csúcs körül gyülekező felhőket. Néha oszlanak, néha sűrűsödnek, de stabilan a hegyen maradnak. Két órakor Péterék is megérkeznek, átcsomagolunk. Akárhogy is bővöljük a felhőket, ezek kemény esőfelhők maradnak, a csúcstámadásra semmi esély. Tovább már nem érdemes várni, elindulunk a tervezett szállás felé: Zámkovszky ház. Itt foglaltam négy helyet a kevésbé bátor vagy bizonytalan túratársak számára. Katának és magamnak persze nem foglaltam, mert minek szállás, ha biztosan fent alszunk a hegyen? Ezt most újra kell tervezni. Ha nem lesz szabad hely a házban, akkor marad a váróterem az utolsó villamosig, azzal lemegyünk

Poprádra és keresünk egy szimpatikus padot vagy várost nézünk éjszaka amíg ismét ki nem nyitják a várótermet. Ott már csak nem fog esni az eső. Itt viszont ismét esik. Út közben, az Óriás-vízesés után látunk egy szelíd rókát. Talán ezt láttam tavaly nyáron is a Rainer kunyhónál, ahogy mindenkihez oda-oda somfordált egy kis eleségért. Kata már minden kisebb és nagyobb üreget figyelmesen szemlél az út mellett, hogy hol fogunk aludni ezen az éjszakán, ha nem kapunk szállást. Azért nincs nagy vész, mert a tartalék sátor ott van a Lajosnál a csorbai kempingben. Ha nincs jobb megoldás, akkor csak oda kell menni.

Ázott verebökként érkezünk a házhoz. A recepción bejelentkezem, már vártak ránk. Ekkor közlöm, hogy a négy fő helyett hatan vagyunk, ezért szükség lenne még két helyre. Rövid döbbszent csend, majd megszületik a megoldás: a szomszédos melléképület padlásán még van üres matrac, így ott kapunk két helyet egy éjszakára. Igaz, ott sem mosdó, sem zuhanyzó, sem egyéb, és csak egy külső vaslépcsőn lehet felmenni, de úgy éreztem, hogy az eddigi legjobb szállásaim egyikén vagyok.

Az étkezöben elfoglaljuk az egyik asztalt. Vacsorázunk, kártyázunk. Közben időnként megpróbálunk bejutni a zuhanyzóba. Úgy látszik ez a nap legnehezebb feladata. A sok sorban álló miatt szinte lehetetlen. Majd később, amikor már kevesen lesznek... – gondolta Stirlitz.

Tíz óra után nem sokkal leállítják a generátort és ezzel együtt megszűnik a világítás is. Ma sem zuhanyzom.

július 19. (kedd)

Tiszta időre ébredünk, a Nagyszalóki-csúcs ragyog a napfényben. A völgyből lassan száll fel a pára. Kényelmesen megreggelizünk és csomagolunk. Már csak az esőnadrag és az esőkabát hiányzik. És hiányozni is fog, mert fent maradt a "Tengerszem házban" a szárítókötélen. Nem baj, az ernyőm még megvan és csak egyetlen pálcája törött el. Kicsit csalé, de használható. A Kőpataki-tó felé indulunk mind a hatan. Mire oda érünk a felszálló pára mindent beborít, ismét egy nagy tejfől az egész világ. Jenőtől SMS érkezik, már a vonaton van. Estére együtt lesz az egész csapat. A "kőpataki" menedékháznál Péterék egy rövidebb utat néznek ki a közelben. Lacival és Katával hárman indulunk tovább a Magisztrálnál a Zöld-tó irányába. Időnként teljesen kitisztul, gyönyörű kilátásunk van. A Kőpataki-tó után az út erősen emelkedik és nagyjából 1900 m-es magasságban halad tovább. A felszálló pára a hegy tetején megállt. Bő 50 m-rel lehet fölöttünk immár felhővé alakulva. Amíg a felhő alatt vagyunk a kilátás tiszta, egyre több túrázóval találkozunk. Még nincsen nagy tömeg de meglátszik, hogy nem esik az eső. A Morgás-nyereg (sedlo pod Svistovkou) előtt ismét erősebb, szerpentinek emelkedő következik, elérjük a felhőt is és a szél is erősödik. Legalább 5-7°C-kal van hidegebb mint a felhő alatt volt. Nem árt felöltözni. A nyeregben már egész hűvös van, ahogy hűlt a levegő, úgy erősödött a szél. Csak egy ugrásra van a Nagy-morgás-csúcs, természetesen felmegyünk. Előttünk lent a Zöld-tó és a Fehér-tó völgye. A panoráma csak a sziklára szögelt fémtáblán látható, így ezt csodáljuk meg. No és a felhőket, amelyek a vakító fehérből indulva a szürke ezer árnyalatában játszanak. Soha sem gondoltam volna, hogy a szürke ilyen színes is lehet.

Elindulunk lefelé az igencsak meredek északi oldalon. Szerpentinek kacskaringózunk, továbbra is felhőben, de a szél itt csak gyengén fúj. Egy-egy pillanatra lelátunk a völgybe. Rövidesen leérünk a felhő alá. A kilátás pazar. Alattunk a mélyben terül el a Zöld-tó és a Fehér-tó völgye. Együtt úgy néznek ki, mint egy hatalmas, száz féle zöldből álló, egybefüggő síkság, amelyet a távolban a Bélai-Tátra tömbje szegélyez. A sok zöldet a zúgó patakok habjából összeálló, kanyargó fehér fonál töri meg. Közben felettünk az átvonuló szürke felhők rojtjai lógnak be a "síkság" fölé, a hegyek csúcsait és gerinceit felhő borítja. Szinte ég és föld között lebegünk.

Fél háromra elérjük a menedékházat. Természetesen dugig van, így az elötető alatt ebédelünk. Három óra előtt újból esni kezd. Elindulunk a Zöld-patak mentén lefelé a sárga jelzésen. Nagyjából negyed óra múlva eláll az eső, becsukhatom az ernyőt. Egy roppanás és az eltört pálca összecsucskás közben keresztben beszorul a melléte lévő alá. Így nem lehet összecsucskni, ki kell nyitni. Újabb roppanás, most a nyeléből. Ennek annyi. Gyakorlatilag már semmim sincs eső ellen.

Hamarosan elérjük a Fehér-vizet és a Fehér-tó felől érkező kék jelzést. Kicsit lejjebb az elágazásnál a kék jelzésen Lomnic felé jobbra kanyarodunk. A sárga jelzés a Fehér-víz mentén az országútra, a buszmegállóhoz vinne. Mivel egy kevésbé járt ösvényen vagyunk, bőven találunk csemegét az út mellett. Van itt minden: szamóca, málna és áfonya és áfonya és áfonya. Ezt nem lehet kihagyni, bele vetjük magunkat. Laci egy darabig bírja, de inkább előre megy. Majd a jelzés végén, Lomnicon találkozunk. Nem néztem az órát, de elég sok időt tölthettünk az áfonyásban. Ideje indulni. Fél óra múlva keresztezünk egy patakot. A híd előtt az erdő közepén egy szép piros tűzcsap. Hát tűzoltó legyen a talpán, aki ide tudja vezetni az autóját! A híd túloldalán tucatjával nőnek a ribizli bokrok teleis-tele piros, mosolygós bogyókkal. Újabb lakoma. Szegény Laci ennyi idő alatt már biztosan Lomnicra ért. Nyomás utána! A változatosság kedvéért megint esik. Nagy nehezen sikerül kinyitni az ernyőmet. Egész jó, csak a nyelét nem lehet összecukni... meg egy kicsit csalé a törött pálca miatt. A hegyen már nem biztos, hogy ez elég lesz. Lomnicon kell vennem egy esőkabátot.

Lomnicon vagyunk, gyorsan bevásárolunk a közértben, de a sport üzlet már rég zárva. Akkor irány Füred! Átmegyünk a villamos végállomására és megtaláljuk Lacit az esőben egy padon ülve. Kis idő múlva jön is a villamos.

Füreden vagyunk. Laci elindul a siklóhoz, hogy legalább az utolsót elérhesse és meglegyen a csatlakozása az előre megrendelt vacsorához. Mi a „belvárosi” üzletek felé indulunk. Szerencsére Kata több sportboltot is ismer. Végig is járjuk az összeset. Van itt mindenféle szuper esőkabát csillagászati áron, de egyik sem győzött meg arról, hogy érdemes megvenni. Végül a sikló végállomásánál lévő üzletben kapok egy egyszerűbbet. Biztos, hogy nem fog teljesen megvédeni az esőtől, de arra jó lesz, hogy ne hűljek ki, ha be kell húzódnunk valahová.

Már csak a haza vezető út van hátra (Füred – Tarajka – Zámkovszky ház). Kalauzidő szerint egy és negyed óra. Most háromnegyed nyolc van, az égbolt erősen felhős, már szinte sötétedik. A változatosság kedvéért ismét elered az eső. Akkor megyünk a hegyre, amikor csak jól esik! Mivel nem fúj a szél elegendő a lesz az ernyő. Egészen jól bírja... a Tarajkáig. Utána elkezd beázni, nagy csöppek hullanak a nyakamba. Úgy érzem, mintha egy lyukas eresz alá menekültem volna az eső elől.

Kilenc óra után érkezünk vissza a házba. Itt rossz hír fogad: a Bodnár család úgy döntött, hogy a következő nap haza megy. Ezt borzasztóan sajnálom, de az előző négy nap után már nem merem mondani, hogy többet nem fog esni az eső, nyugodtan maradhatnak. Azért van jó hír is: Jenő rendben megérkezett.

Az előző estéből okulva első a zuhanyzás. Szerencsénk van, ma kevesebben vannak így még tíz óra előtt végzünk. Az előre jelzés szerint holnap délután kettőtől várható ismét eső, addig túra idő lesz. Nincs sok választásunk, a hat órás buszt el kell érünk Füreden, így a beígért eső csak a végén fog elkapni, már a hágó után. Jenőt is sikerül még elalvás előtt értesíteni, hogy négy körül kelünk, fél ötkor indulunk a buszhoz. Még időben szólok a személyzetnek, hogy ne zárják be az ajtót éjszakára (egyébként csak hét órakor nyitnák ki a házat). Gyors egyeztetés a csapattagokkal, majd menetrend szerint tíz óra után ismét megvolt a villanyoltás. Vacsora és szendvics készítés elemlámpa mellett. Mindent előkészítettünk a következő napra, fekvés.

Vége az első résznek.